

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 14C/71/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613213005
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Račko
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2015:6613213005.9

Rozhodnutie

Okresný súd Lučenec samosudcom JUDr. Miroslavom Račkom v právnej veci žalobkyne L. Q., Z.. XX.XX.XXXX, B. J. D., XXX XX E., zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Ľudová 14, 040 11 Košice proti žalovanému Rapid life životná poisťovňa, a.s., IČO: 31 690 904, so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, 040 01 Košice, IČO: 44 325 452 sp. zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012 sa z r u š u j e .

Vykonateľnosť Rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41, 040 01 Košice, IČO: 44 325 452 sp. zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012 o d k l a d á do právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy právneho zastupovania vo výške 100% .

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť trovy konania štátu - SR na príjmový účet tunajšieho súdu v sume 331,50 Eur , v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohoto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 12.07.2013 domáhal zrušenia Rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012 na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX uzavrel žalobca so žalovaným poisťovňu zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Návrhom na začatie konania o zaplatenie sumy 210,86 Eur a návrhom na splátkový kalendár zo dňa 02.01.2012 podanom na Arbitrážnom súde Košice, so sídlom Alžbetina ulica č. 41 v Košiciach žalovaný uplatnil osobitnú pohľadávku vo výške 210,86 Eur. Rozsudkom Rozhodcovského súdu sp. zn. 3C/3036/2012 bolo žalobcovi ako spotrebiteľovi uložené zaplatiť žalovanému sumu vo výške 210,86 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur. Za účelom preukázania dátumu doručenia napadnutého rozsudku žiadal žalobca vyžiadať spis rozhodcovského súdu. Príslušnosť rozhodcovského súdu bola podľa názoru žalovaného daná na základe rozhodcovskej doložky uvedenej v časti XV. všeobecných poisťovných podmienok, ktorá vyžaduje od žalobcu (spotrebiteľa), aby všetky spory so žalovaným (dodávateľom) riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, čo je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a je v absolútnom rozpore so zákonom. V súvislosti s tým poukázal na § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a ustanovenia § 53 ods. 1, 4 O.Z. a § 54 ods. 1, 2 O.Z. . Žalovaný, ako i konajúci rozhodcovský súd uviedli, že rozhodcovská doložka, ktorou mala byť založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie veci je platná, čo odôvodňovali tým, že poisťovňa síce určila na prejednanie všetkých sporov Arbitrážny súd Košice, avšak z osobitných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka bola krytá samostatným podpisom žalobcu s tým, že tento ju nebol povinný v rámci poisťovnej zmluvy ako celku podpísať. V samotnom znení uvedeného vyjadrenia rozhodcovského súdu badať nekalé konania tak žalovaného, ako i rozhodcovského súdu. Žalobca ako spotrebiteľ a osoba, ktorá chcela uzavrieť poisťovňu postupujúcu

na základe pokynov a v dobrej viere podpísal všetky predložené dokumenty. Žalobca nemohol ani len tušiť k čomu všetkému sa má zaviazat' podpísaním všeobecných poisťných podmienok, pričom ide o 12 strán nahusto a drobnými písmenami písaného textu. Nevyhnutné je taktiež uviesť, že v prípade nepodpísania všeobecných poisťných podmienok by nedošlo ani k uzavretiu samotnej poisťnej zmluvy. Aj v prípade, ak by uvedené podpísanie poisťných podmienok malo obstať ako platný právny úkon je zrejmé, že tvrdenie žalovaného a rozhodcovského súdu je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 2 a ods. 3 O.Z., podľa ktorých aj v uvedenom prípade a uvedenom znení rozhodcovskej doložky nejde o individuálne dojednanú rozhodcovskú doložku, tak ako to vyžaduje pre jej platnosť Občiansky zákonník. V súvislosti s tým poukázal na ustanovenie § 53 ods. 2 O.Z. a ustanovenia § 53 ods. 3, 5 O.Z. a § 39 O.Z. . Ako ďalšie dôvody, pre ktoré sú splnené podmienky na zrušenie rozhodcovského rozsudku uviedol, že rozhodcovskou doložkou došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, a tým k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nakoľko absenciou tejto doložky by bol veriteľ povinný uplatniť svoj nárok súdnou cestou na miestne príslušnom súde v obvode podľa bydliska občana. Pre každého spotrebiteľa je výhodnejšie a hospodárnejšie zúčastniť sa súdneho konania vedeného na súde v obvode jeho bydliska, než konania pred rozhodcovským súdom vzdialenom stovky kilometrov od jeho bydliska. Dohodou s takýmto znením si spotrebiteľ jednoznačne a bezpochyby zhoršil svoje zmluvné postavenie. Bez nej by sa konanie uskutočnilo v mieste jeho bydliska na príslušnom okresnom súde. V danom prípade ide o zjavnú nerovnováhu medzi podnikateľom a spotrebiteľom. Táto zmluva predstavuje príklad zmluvnej nevyváženosti a podstatne výhodnejšieho zmluvného postavenia podnikateľa voči slabšej strane spotrebiteľovi. Zmluvu nemal spotrebiteľ možnosť nijako upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení mu na podpis aj predložená. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe štatútu a procesných pravidiel, ktoré neboli povinnému známe, nebol o ich obsahu pred podpisom informovaný. Samozrejmosťou bolo, že žalobca nemal žiadnu možnosť voľby iného súdu a už vôbec nie rozhodcu, čo ešte viac znevýhodňovalo jeho postavenie. V zmluve a vo všeobecných obchodných podmienkach absentujú akékoľvek dohody a pravidlá o výbere rozhodcu, v procese tohoto sporu absentuje ústavná zásada ústnosti, keďže konanie prebehlo na základe písomností predložených žalovaným ako silnejšou zmluvnou stranou. Okrem toho je konanie pred rozhodcovským súdom pre žalobcu ako spotrebiteľa prísnejšie, a to pre kratšiu lehotu na podanie odporu, ktorá je len 5 dní oproti odporu v konaní pred súdom, kde je lehota 15 dní, na odpor sa prihliada len ak bol zaplatený súdny poplatok, čo neplatí v prípade súdneho konania a pre vysoké poplatky a zjavnú finančnú nevýhodnosť žiadne možnosti oslobodenia spotrebiteľa od platenia poplatkov. Ďalej uviedol, že žalovaným je tento súd bez možnosti jeho zmeny dávaný do zmlúv už 10 rokov, a nie sú známe prípady, aby daný rozhodcovský súd rozhodol v neprospech žalovaného. Rozhoduje zaujato a bez preskúmania platnosti a existencie uplatňovaného práva, priznáva žalovanému automaticky to čo si žalovaný uplatní. Podstatou rozhodcovského konania by malo byť, prostredníctvom zmluvnej voľnosti záväzkový vzťah doplniť a nie zaviazat' spotrebiteľa podrobiť sa rozhodnutiu rozhodcovského súdu, ktorý si vybrala jeho protistrana. Spotrebiteľ okrem toho, že nemôže ovplyvniť výber rozhodcovského súdu, nemôže taktiež pre svoju ochranu využiť inštitúty priznanému ako slabšej strane zákonom. Po vydaní rozhodcovského rozsudku nemá prakticky žiadnu možnosť v rámci dvojštánčného konania žiadať o preskúmanie rozhodnutia. V súvislosti s tým poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR zo dňa 01.11.2011 č.k. 2US 2164/10. Žiadal, aby rozhodcovský rozsudok bol zrušený a aby bola odložená vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku.

Vo veci podal písomné vyjadrenie k žalobe žalovaný, ktorý v písomnom vyjadrení uviedol, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je spotrebiteľským sporom, ale sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorom už nejde primárne o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ale o vecné preskúmanie postupu a záverov rozhodcovského súdu za taxatívne vymedzených dôvodov v zmysle ustanovenia § 40 zákona č. 244/2002 Z.z., a preto nejde o konanie, v ktorom by bol žalobca ako spotrebiteľ oslobodený od súdnych poplatkov. Rozhodcovský rozsudok zjavne nie je zmluvou a to z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok nie je dvojstranný právny úkon uzavretý medzi účastníkmi konania, pričom dikcia § 52 ods. 1 O.Z. definuje spotrebiteľskú zmluvu ako zmluvu, a nie ako rozhodcovský rozsudok. Poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR z 15. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 23/2013, v ktorom bolo konštatované, že právoplatnosťou a vykonateľnosťou súdneho rozhodnutia o obsahu spotrebiteľského právneho vzťahu nadobúda tento právny vzťah v perspektíve núteného výkonu novú kvalitu. Fyzická osoba, ktorej bola v nachádzacom konaní uložená hmotnoprávna povinnosť nerozlučne spätá s pozíciou spotrebiteľa, sa na základe právoplatnosti a vykonateľnosti súdneho rozhodnutia stáva povinný. Taktiež poukázal na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 244/09, ako aj na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 499/2012 zo dňa 10.07.2013, ktorý v prípade obdobnej rozhodcovskej doložky, aká

bola uzatvorená v tomto prípade so žalobcom rozhodol a judikoval, že na účely ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy SR sa nemožno bez ďalšieho stotožniť s názorom najvyššieho súdu, že súd konajúci podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevykonáva dokazovanie. Záveru, že i v tejto fáze exekučného konania súd vykonáva dokazovanie nasvedčuje i znenie ustanovenia § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého musí návrh na vykonanie exekúcie obsahovať aj označenie dôkazov, ktorých sa oprávnený dovoláva. V prípadoch keď exekučný súd na ťarchu oprávneného reviduje skutkový stav, na ktorom je založený exekučný titul, je povinný dať oprávnenému možnosť sa k takto vykonaným dôkazom a takto novo vytvorenej procesnej situácii vyjadriť. Predpokladom následku - neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmysle § 53 ods. 4 O.Z. je predovšetkým kvalifikácia zmluvy, v ktorej je táto doložka obsiahnutá ako spotrebiteľskej, ako aj zistenie, že takáto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru ústavného súdu sú predpokladom aplikácie uvedených ustanovení konkrétne skutkové zistenia, ktoré na jednej strane umožnia záver, že ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle vymedzenom v § 52 ods. 1 O.Z., na druhej strane záver o značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach. Záver o značnej nerovnováhe nemožno získať inak, než dôkladným preskúmaním každej jednotlivej klauzuly a jej porovnaním so stavom, aký by tu existoval bez jej existencie. Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 499/2012 má dôležitý význam z hľadiska aplikácie Smernice 93/13/EHS. Ku pripomienke ústavného súdu, že všeobecné súdy vyslovili neprijateľnosť rozhodcovskej doložky na podklade aplikácie Smernice 93/13/EHS, pričom sa však vôbec nezaoberali, ako je to s priamym účinkom Smernice 93/13/EHS v horizontálnej úrovni, je potrebné uviesť to, že smernica nie je na zvrchovanom území Slovenskej republiky voči jeho občanom v zásade priamo zaväzujúca a jej účinok je priamy len za predpokladu, že po a/ štát smernicu EÚ do svojho právneho poriadku neimplementoval alebo ju implementoval nesprávne, po b/ smernica zakladá právo občana, nie však jeho povinnosť a po c/ jedná sa o vertikálny vzťah občan - štát. Smernica sama o sebe nemá horizontálny účinok a je záväzná len pre členské štáty, ktorým je určená a to iba čo do výsledku, ktorý má byť dosiahnutý. Rozšíriť judikatúru ESD o horizontálny účinok smernice na oblasť vzťahov medzi jednotlivcami by znamenalo priznať spoločenstvu právomoc stanovovať s priamym účinkom povinnosti ku ťarche jednotlivcov, zatiaľ čo túto právomoc má len tam, kde je právo vydávať nariadenia. Poukázal na devätnáste odôvodnenie Smernice 93/13/EHS, ktoré formuluje jeden zo zámerov smernice a dotýka sa práve poisťnej zmluvy a toto odôvodnenie znie, že keďže zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú a popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takému hodnoteniu, pokiaľ sa tieto podmienky berú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom. Toto devätnáste odôvodnenie Smernice 93/13/EHS stanovuje výnimku pre jedno zo spotrebiteľských zmlúv, a to poisťnú zmluvu. Táto výnimka sa v rámci implementácie Smernice 93/13/EHS do vnútroštátneho práva nepremietla. Ústavný súd SR v časti III. bod 17 Nálezu II. ÚS 499/2012 uviedol, že Smernica 93/13/EHS má pre rozhodovanie v týchto prípadoch nezastupiteľný význam. Zvýšená ochrana spotrebiteľa bola do slovenského právneho poriadku transponovaná novelou Občianskeho zákonníka a jej právnym základom je Smernica 93/13/EHS. Ďalej poukázal na rozhodnutia I. ÚS 255/2010, z ktorého vyplýva pre všeobecné súdy príkaz pri výklade aplikácii právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ (výsledok) právnej normy. Z devätnásteho odôvodnenia Smernice 93/13/EHS vyplýva, že jej zámerom je, aby zmluvné podmienky v poisťných zmluvách nepodliehali tejto smernici, ak spĺňajú tam vymedzené kritériá. Ak je predmetom sporu spotrebiteľská zmluva, súd musí vyhodnotiť po a/ či sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, po b/ či, ak ide o spotrebiteľskú zmluvu, nejde o poisťnú zmluvu, po c/ či skúmaná podmienka v poisťnej zmluve spadá pod výnimku stanovenú smernicou a ak áno, potom smernicu neaplikovať, alebo po d/ ak podmienka výnimke podľa smernice nevyhovuje, či nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 O.Z., po e/ ak nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, či je touto zmluvnou podmienkou spôsobená nerovnováha, a ak áno, či ide o nerovnováhu značnú a v čom. Pre to, ktorá podmienka v poisťnej zmluve hodnoteniu podľa kritérií Smernice 93/13/EHS nepodlieha, je potrebné ustáliť, čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom. V zmysle zákona o poisťovníctve je poisťovňa povinná určiť výšku poisťného na základe poisťno - matematických metód. Žalovaný tvrdil, že k otázke čo sa berie do úvahy pri výpočte poisťného sa vyjadrila NBS ako orgán dohľadu nad poisťovníctvom a z jej vyjadrenia je zrejmé, že na základe správneho prekladu Smernice 93/13/EHS nie je zámerom smernice posudzovať podľa uvedenej smernice podmienky obsiahnuté v poisťných zmluvách, pokiaľ tieto vchádzajú do kalkulácie poisťného, a dohoda o rozhodcovskom konaní v poisťnej zmluve preto vstupuje do výpočtu poisťného nezávisle od druhu poistenia aj v prípade poistenia osôb. Z pohľadu Smernice 93/13/EHS je zásadné, že ak ide o poisťnú zmluvu, majú z pohľadu ochrany spotrebiteľa platiť odlišné pravidlá. Súdy majú povinnosť vyhodnotiť, či dotknutá zmluvná podmienka v poisťnej zmluve žalovaného nepodlieha výnimke uvedenej v devätnástom odôvodnení Smernice 93/13/EHS. Ďalej

poukázal na absenciu dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko samotná transpozícia Smernice 93/13/EHS do Občianskeho zákonníka bola zaťažená hrubou prekladovou chybou pri preklade tejto smernice do slovenského jazyka. Navrhoval vziať pri výklade cieľa a zámeru smernice do úvahy viaceré jazykové mutácie smernice. Zákonodarca teda vo formulácii Občianskeho zákonníka v § 53 ods. 4 písm. r/ vynechal vetu, ktorá by túto normu uvádzala do súladu so zámerom smernice, a to na ktoré sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov. Pre posúdenie individuálneho dojednaní inak neprijateľnej podmienky rozhodcovskej doložky uviedol, že podmienka je individuálne dojednaná ak bola výslovným predmetom rokovaní medzi stranami. Tieto rokovania môžu viesť ku zmene alebo vypusteniu podmienky navrhutej druhou stranou. Môžu viesť aj k tomu, že podmienka zostane nezmenená. Podpis rozhodcovskej doložky nebol podmienkou uzavretia poistenia. Žalobca mal okrem možnosti ovplyvniť Osobitné zmluvné dojednanie č. 02/2008, ktoré v bode 3 obsahovali rozhodcovskú doložku tým, že povinný mal možnosť prijať alebo neprijať tieto dojednanie, aj ďalšiu dodatočnú možnosť ako ovplyvniť, aby sa rozhodcovská doložka na jeho poistný vzťah nevzťahovala, a to možnosť túto doložku dodatočne v lehote 30 dní odmietnuť a to aj potom, čo sa predtým Osobitné zmluvné dojednanie č. 02/2008 rozhodol povinný prijať. Takáto možnosť na uplatnenie práva žalobcu je obsiahnutá v bode 4. Osobitných zmluvných dojednaní a je uvedená aj v časti XV. bodu 9 všeobecných poistných podmienok. Žalobca bol v čase uzatvárania poistnej zmluvy, tak ako to žalovaný uvádza nižšie, preukázateľne informovaný o tom, čo obnáša mimosúdne riešenie sporov zo strany sprostredkovateľa poistenia, o čom svedčí Záznam o požiadavkách a potrebách klienta podpísaný žalobcom a sprostredkovateľom poistenia, ktorým je zhodou okolností v tomto prípade opäť žalobca. Tento záznam podpísal žalobca ako poistník dňa XX.XX.XXXX sama so sebou ako výhradným sprostredkovateľom poistenia. V súvislosti s tým poukázal na ustanovenie § 35 ods. 2 O.Z. . Poukázal na čl. 3 Smernice 93/13/EHS, ktorý znie, že nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzavretá a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy. Ďalej uviedol, že aby bolo dojednanie považované za neprimerané, nepostačí, aby z neho len vyplývala nerovnosť v právach a povinnostiach, ale aby táto nerovnosť bola značná. Navrhol vykonať test primeranosti podmienky. Poukázal na to, že je nepochybne zrejmé, že žalobca svojím podpisom na všeobecných poistných podmienkach potvrdil len to, že si všeobecné poistné podmienky prečítal a následne obdržal jedno vyhotovenie. Poistná zmluva bola uzatvorená už pripojením podpisu žalobcu pod návrh na uzatvorenie poistnej zmluvy, a to spolu s podpisom sprostredkovateľa poistenia vystupujúcim za poisťovňu, pričom je zjavné, že tieto ich dva podpisy mali konštitutívny charakter. Súčasťou poistnej zmluvy sú aj všeobecné poistné podmienky. Skutková a právna podstata individuálneho dojednávania napádanej rozhodcovskej doložky sa dá posúdiť len ak sa do zreteľa pozornosti súdu dostane detailne celý proces uzatvárania poistnej zmluvy. Proces uzatvárania poistnej zmluvy bol taký, že žalovaný formálne pripravil právnu dokumentáciu potrebnú na uzatváranie poistnej zmluvy, pričom táto pozostávala z Formulára Návrhu poistnej zmluvy, Formulára Záznamu o potrebách klienta, Všeobecných poistných podmienok, Osobitných zmluvných dojednaní a týmito dokumentmi disponoval sprostredkovateľ poistenia, s ktorým mal žalovaný uzavretú sprostredkovateľskú a mandátdu zmluvu. Sprostredkovateľ poistenia bol povinný vyhľadávať potenciálnych klientov, pričom žalobkyňa vyhľadala samu seba. Dotknutý sprostredkovateľ poistenia bol podľa § 10 ods. 13 písm. e/ zákona č. 340/2005 Z.z. povinný pred uzavretím poistnej zmluvy žalobcovi oznámiť osobitné predpisy upravujúce mimosúdne vyrovnanie sporov vyplývajúcich zo sprostredkovania poistenia, pričom tieto informácie musia byť úplné, presné, pravdivé a zrozumiteľné, poskytnuté v úradnom jazyku. Po splnení zákonných podmienok bol povinný sprostredkovateľ poistenia vyhotoviť tzv. Záznam o požiadavkách a potrebách klienta, v ktorom sú uvedené podstatné body týkajúce sa splnenia náležitostí podľa § 10 citovaného zákona z jeho strany voči žalobcovi. V závere Záznamu nad podpisom žalobcu je uvedené, že informácie sprostredkovateľom poistenia mu boli podané vyčerpávajúco, jasne a porozumel im. Žalobca mal dostatok času, aby si premyslel uzavretie zmluvy. Žalobca nebol nútený uzavrieť poistnú zmluvu so žalovaným, pričom v žalobcom určenom čase došlo k vyhotoveniu návrhu poistnej zmluvy, ktorá bola zo strany žalobcu a zo strany sprostredkovateľa poistenia riadne podpísaná. Poistná zmluva je uzavretá podpísaním návrhu poistnej zmluvy zmluvnými stranami a súčasným zaplatením prvého poistného. Súčasťou poistnej zmluvy sú všeobecné poistné podmienky poisťovne, na ktoré sa poistná zmluva odvoláva a ktoré sú k nej pripojené alebo boli pred uzavretím poistnej zmluvy tomu, kto s poisťovňou zmluvu uzavrel oznámené. Až po platnom uzavretí poistnej zmluvy nastala kauzálna fáza dojednávania Osobitných zmluvných dojednaní, ktorých obsahom bola rozhodcovská doložka. Osobitné zmluvné dojednanie gramaticky i logicky nepochybne vyjadruje, že sa nejedná o súčasť VPP, teda že sa nejedná vôbec o súčasť niečoho, ale o osobitnú entitu. Okolnosť, že v prípade rozhodcovskej doložky ide o samostatné dojednanie

potvrzuje aj to, že na platnosť tohto dojednania bolo potrebné, aby sa aj sprostredkovateľ poistenia podpísal priamo pod ustanovenia osobitných dojednaní. Osobitné zmluvné dojednania žalobca podpísať nemusel a to bez toho, aby to malo vplyv na jeho práva a povinnosti vyplývajúce z poistnej zmluvy, resp. zo Všeobecných poistných podmienok. V prípade nepodpísania týchto osobitných zmluvných dojednaní žalobcom by platná rozhodcovská doložka nebola vôbec vznikla. Žalovaný pri uzatváraní poistnej zmluvy vytvoril žalobcovi dostatok priestoru a možnosť na výber, či osobitné zmluvné dojednania svojím podpisom prijme alebo nie, a tým bol naplnený základný zmysel a účel § 53 ods. 2 O.Z. zabrániť tomu, aby bol spotrebiteľ nútený pristúpiť k zmluvnému dojednaniu, s ktorým nesúhlasí len preto, že je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ktorú chce uzavrieť, avšak nie je mu daná možnosť ovplyvniť obsah tohto dojednania, napr. ho od zmluvy oddeliť alebo zmluvu podpísať bez takéhoto dojednania. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na platnú judikatúru súdov a v závere uviedol, že nespĺnenie poplatkovej povinnosti žalobcom porušuje rovnosť účastníkov v súdnom konaní, predmetom konania je rozhodcovský rozsudok o nároku z poistnej zmluvy a poistné zmluvy sú podľa devätnásteho odôvodnenia Smernice 93/13/EHS výnimočne tým, že hodnoteniu z pohľadu spotrebiteľského práva nepodliehajú tie podmienky, ktoré sa berú do úvahy pri výpočte poistného, žalovaný vytvoril také predpoklady, aby rozhodcovská doložka v jeho poistných zmluvách bola dohodnutá individuálne, ak sa tak žalobca rozhodne, rozhodcovská doložka, ktorá bola základom pre napadnutý rozhodcovský rozsudok nespôsobuje žiadnu značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, pretože svojím obsahom nepriznáva žalovanému viac práv ako žalobcovi, poistná zmluva má osobitné postavenie medzi inými spotrebiteľskými zmluvami tým, že jej Smernica 93/13/EHS udeľuje výnimku, žalovaný konal v dobrej viere, že záznam o požiadavkách a potrebách klienta je pravdivý a dobrá viera je hodná súdnej ochrany, zákon č. 340/2005 Z.z. je špecifickým zákonom, ktorý najmä svojím § 10 vytvára pri uzavieraní poistných zmlúv dostatočný inštitucionálny rámec, ktorý garantuje práva spotrebiteľa pri uzavieraní poistenia a už samotná aplikácia tohto zákona je ochranou záujmov spotrebiteľa, do úvahy je potrebné vziať zároveň aj fakt, že žalobca ako podnikateľ bol nadpriemerne informovaný o listinách, ktoré sa pri poistení predkladajú a podpisujú a na základe týchto skutočností navrhoval, aby súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

Žalobkyňa prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu na pojednávaní uviedla, že trvá na podanom žalobnom návrhu z dôvodov, ktoré uviedla v žalobnom návrhu. Rozhodcovská doložka nebola platne dohodnutá a došlo k porušeniu procesných ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., konkrétne § 18 ods. 4, čím bola porušená rovnosť účastníkov konania, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol doručený súčasne s návrhom na začatie konania, a nie najprv návrh na vyjadrenie sa žalovanému, boli taktiež porušené všeobecné záväzné ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, nakoľko uplatnená pohľadávka v rozhodcovskom konaní je neplatná a žalovaný na ňu nemá nárok. Uviedla, že rozhodcovský súd uložil zaplatiť žalobkyni provízny náklad, hoci si žalovaný uplatnil ten istý provízny náklad aj od sprostredkovateľa poistenia, tým že je zahrnutý niekde v strede všeobecných poistných podmienok ide o platobnú povinnosť, ktorá nie je špecifikovaná čo do výšky. Považuje toto za neprijateľnú podmienku sprostredkovateľskej zmluvy a má za to, že aj keby išlo o platnú rozhodcovskú doložku podľa Občianskeho zákonníka si spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, pričom v tomto konkrétnom prípade k tomu došlo z dôvodov, ktoré boli uvedené v návrhu. Poukázal na štatút rozhodcovského súdu a v tejto súvislosti na § 12 ods. 4, kde je uvedené, že za námietku nepríslušnosti alebo nedostatku právomoci sa platí na rozhodcovskom súde poplatok 360,- Eur, ktorá skutočnosť objektívne musí odradiť spotrebiteľa od toho, aby sa bránil v rozhodcovskom konaní, keď oproti konaniu pred všeobecnými súdmi je takéto konanie oslobodené od poplatkov.

Samotná žalobkyňa uviedla na pojednávaní, že pre žalovaného pracovala ako sprostredkovateľka poistenia na základe licencie NBS a živnostenského oprávnenia v období od novembra 2009 do februára 2010. Presnosťou svojich údajov si nie je istá pre odstup času, uzavrela cca 6 - 7 zmlúv, išlo väčšinou o zmluvy jej rodinných príslušníkov. Ona mala tiež uzavretú poistnú zmluvu, túto sprostredkovala p. O. F., jej kolegyňa. Svojmu synovi sprostredkovala uzavretie zmluvy ona. So samotnými zmluvami, ako aj poistnými podmienkami sa oboznámila len zhruba. Ohľadom rozhodcovskej doložky vôbec nevedela o nejakej dohode a o tomto sa dozvedela keď obdržala papier od arbitrážneho súdu, k čomu došlo niekedy začiatkom minulého leta. Nevedela o čo sa jedná a išla za právničkou, ktorá jej to vysvetlila. Právnička jej vysvetlila, čo to vlastne arbitrážny súd je, dovtedy s tým nemala žiadnu skúsenosť. O tom, že takéto spory bude riešiť arbitrážny súd nebola uzrozumená počas školení.

Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že žiada žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobkyňa v oblasti uzatvárania poisťných zmlúv nebola laik pričom neunesla dôkazné bremeno. Tvrdenie účastníka konania môže súd za dôkaz považovať len vtedy, ak je nestranné vierohodné a iným objektívnym dôkazom nevyvrátené. Žalobkyňa v rámci svojej výpovede uviedla, že Záznam o požiadavkách a potrebách pravdivo opisuje priebeh uzatvárania poistenia. Tento záznam, ktorý je aj podľa tvrdenia žalobkyne pravdivý, priamo vyvracia dnešné jej tvrdenia, ktoré sú zjavne motivované záujmom na výsledku v spore, teda v žiadnom prípade nie sú jednostranné a nemali by byť hodnotené ako vierohodné. Kým žalobkyňa preukazuje svoje tvrdenia iba svojím vlastným tvrdením, žalovaný predložil listinný dôkaz Záznam o požiadavkách a potrebách klienta, kde je označený priebeh uzatvárania poisťnej zmluvy, ktorý je regulovaný zákonom č. 340/2005 Z.z., ktorý je implementáciou smernice o ochrane spotrebiteľa pri uzatváraní poistenia a pokiaľ je tento záznam podpísaný sprostredkovateľom poistenia, niet dôvodu pochybovať o jej vierohodnosti. Pokiaľ v čase uzatvárania poistenia došlo k porušeniu tohto zákona a porušovateľom tohto zákona bola žalobkyňa, v takomto prípade tento zákon obsahuje alebo upravuje mechanizmus, ktorým sa žalobkyňa môže domôcť nápravy škody, a to podaním žaloby o náhradu škody proti sprostredkovateľovi poistenia. Takáto situácia teda porušenie práva zo strany žalobkyne však nemôže zakladať jej právo a potrebanie žalovaného, ktorý sa nijako procesu sprostredkovania poistenia nezúčastnil. Žiadal žalobu zamietnuť.

Prvostupňový súd zrušil rozsudok rozhodcovského súdu a to Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012 a súčasne odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku až do právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Žalovanému uložil povinnosť žalobkyňi nahradiť trovy konania.

Z jeho odôvodnenia vyplýva, že účastníci konania uzavreli dňa XX. XX. XXXX Poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX; listom žalovaného zo dňa 23. 03. 2011 bola predmetná poisťná zmluva zrušená. Po ukončení poisťného vzťahu ku dňu 29. 04. 2011 si žalovaný uplatnil od žalobkyne zaplatenie 210,86 € s príslušenstvom žalobou zo 04. 01. 2012, podanou na Arbitrážnom súde Košice so sídlom na Alžbetinej ulici č. 4. Z rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19. 01. 2012 sp. zn. 3C/2301/2012 vyplýva, že žalobkyňa bola zaviazaná zaplatiť žalovanému sumu 210,86 € a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,00 €.

Okresný súd vyvodil, že žalobkyňa podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na miestne príslušnom súde v zákonnej lehote. Skúmal, či žalobkyňa dôvodne popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy ako súčasť poisťnej zmluvy, uzavretej medzi účastníkmi konania, ktorú vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú, uzavretú v súlade s § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj "OZ"). Príslušnosť rozhodcovského súdu mala byť daná na základe rozhodcovskej doložky, uvedenej v časti XV. Všeobecných poisťných podmienok, podľa ktorej žalobkyňa je povinná všetky spory so žalovaným riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní, ako aj s poukazom na osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007, tvoriace súčasť Všeobecných poisťných podmienok (ďalej aj "VPP"), obsahujúcich vyhlásenie účastníkov konania, že podpisom vyjadrujú svoju vôľu, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti sa podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti VPP s tým, že obe zmluvné strany toto dojednanie chápu ako rozhodcovskú doložku. Žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok dňa 28. 06. 2013 a žalobu o zrušenie tohto rozhodcovského rozsudku podala na Okresnom súde Lučenec dňa 12. 07. 2013, teda v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku.

Citované znenie VPP účastníci konania v priebehu konania nepredložili a tieto nemal k dispozícii ani rozhodcovský súd. Len osobitné dojednania č. 02/2008 obsahujú dohodu účastníkov poisťnej zmluvy o tom, že sa podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto VPP. Ani vo fotokópii predloženého spisového materiálu arbitrážneho súdu sa táto časť poisťných podmienok nenachádza. Žalovaný nepreukázal, že by osobitné zmluvné dojednania č. 02/2008 boli dohodnuté so žalobkyňou individuálne; na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa uzavrela dňa XX. XX. XXXX zmluvu o sprostredkovaní poistenia so žalovaným, pretože samotná žalobkyňa uviedla, že nemala žiadnu vedomosť ohľadom rozhodcovskej doložky a ani nebola upovedomená o možnosti dohody ohľadom arbitrážneho súdu. Rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je formulovaná v osobitných zmluvných dojednaniach č. 02/2008 k Poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX; príslušnosť rozhodcovského súdu má vyplývať z poverenia žalobcu z 01. 01. 2009, resp. z časti XV. poisťných podmienok, ktoré však neboli obsahom ani spisu arbitrážneho súdu a účastníci ich nepredložili ani konajúcemu súdu v tejto prejednávanej veci. Je neprijateľné, aby rozhodcovské konanie

bolo dojednané ako výlučný prostriedok na riešenie sporov; dojednanie rozhodcovskej doložky tejto spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ neplatná (§ 53 ods. 4 písm. r/ OZ).

Okresný súd posudzoval i námietku žalovaného, že žalobkyňa mala so žalovaným v čase uzavretia poistnej zmluvy uzavretú zmluvu o sprostredkovaní poistenia zo dňa XX. XX. XXXX. Žalobkyňa síce mala možnosť oboznámiť sa s obsahom VPP, ako aj s obsahom osobitných dojednaní, avšak nevedela o možnosti ovplyvniť ich obsah, lebo aj v rámci výkonov práce sprostredkovateľky poistenia bola vedená k tomu, že k platnosti uzavretej poistnej zmluvy sa vyžaduje hlavne, aby boli klientom podpísané všetky listiny na miestach, označených na podpis. Skúmaním otázky okolností, za ktorých bola vo VPP a v osobitných dojednaniach zakotvená rozhodcovská doložka, okresný súd dospel k záveru o nekalom charaktere tejto zmluvnej podmienky. V článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/ 13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmlúv, nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje. Žalobkyňa nemohla mať žiaden záujem na tom, aby jej prípadné sporné vzťahy so žalovaným neprejednával súd všeobecnej sústavy súdov, ale rozhodcovský súd. Žalobkyni pri podpisovaní poistnej zmluvy ani neskôr nebola poskytnutá žiadna informácia ohľadom významu a následkoch dojednaní rozhodcovskej doložky; žalobkyňa ani ako sprostredkovateľka nemala vedomosť o obsahu tohto pojmu, čo vyplýva z jej výpovede na pojednávaní. Pokiaľ sprostredkovatelia poistenia, konajúci za žalovaného sa aj zúčastnili školení, ich obsahom bolo najmä zdôraznenie povinnosti podpísať v zmluve a prílohách miesta určené na podpis. Žalobkyňa, hoci sama bola sprostredkovateľkou poistenia, takto sa neoboznámila s obsahom pojmu rozhodcovská doložka a rozhodcovské konanie.

Hlavným dôvodom, pre ktorý okresný súd zrušil rozhodcovský rozsudok bolo zistenie, že arbitrážny súd v rozhodcovskom rozsudku skonštatoval, že bol poverený na rozhodovanie v zmysle časti XV. predložených poistných podmienok, ktorým poisťovňa určila na prjednanie všetkých sporov Arbitrážny súd Košice. Z obsahu spisového materiálu pred rozhodcovským orgánom však okresný súd zistil, že v ňom VPP nie sú obsiahnuté. Preto vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom bol určený na prejednanie tohto sporu práve Arbitrážny súd Košice, ani to, či tento arbitrážny súd sa vôbec oboznámil s časťou XV. VPP. Týmto bola závažných spôsobom porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.. Rozhodca zjavne poznal znenie časti XV. VPP z iných konaní, čo však preukazuje tú skutočnosť, že nepostupoval nestranne, ale rutinne, zľahčujúco a so zámerom ukončiť čo najväčší počet vecí bez toho, aby sa každej venoval s náležitou pozornosťou. Išlo o zrejmé porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, keď rozhodca konal na základe poverenia jednej strany bez toho, aby zhromažďoval a vyhodnocoval dôkazy produkované oboma stranami. Je možné konštatovať, že rozhodcovské konanie v rámci predmetného spotrebiteľského sporu nezaručuje porovnateľné procesné práva so súdnym konaním, čo spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa ako slabšej procesnej strany. O nerovnom postavení účastníkov v rámci tohto rozhodcovského konania svedčí aj to, že rozhodcovský súd konal na základe návrhu na začatie konania, v ktorom sú citované VPP, účinné od 01. 01. 2010 alebo od 01. 01. 2011, pričom k uzavretiu poistnej zmluvy došlo XX. XX. XXXX, kedy ešte uvedené VPP nemohli platiť, s čím sa konajúci rozhodcovský súd v rozhodnutí vôbec nevysporiadal. Okresný súd bol toho názoru, že v tomto prípade neposudzoval vzťah vyplývajúci zo zmluvy o sprostredkovaní medzi žalobkyňou a žalovaným zo dňa XX. XX. XXXX, ale vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá uzavrela poistnú zmluvu so žalovaným ako dodávateľom služby, pričom túto poistnú zmluvu uzatvorila ako poisťník pre osobu poisteného - svojho syna A. Q. X. Č.. XXXXXXXXXXXX, pričom išlo v vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a takto tento vzťah aj posúdil.

Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci okresný súd vyhodnotil, že došlo k naplneniu zákonných dôvodov na podanie žaloby žalobkyňou podľa § 40 ods. 1 písm. c) a g) zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších právnych predpisov (ďalej v texte len "Zákon o rozhodcovskom konaní") práve z dôvodu, že bola popretá platnosť rozhodcovskej doložky. Námietka žalovaného, že podľa Smernice sú poistné zmluvy spomedzi spotrebiteľských zmlúv výnimočné v tom, že niektoré zmluvné podmienky, dohodnuté medzi poisťovňou a spotrebiteľom ovplyvňujú kalkuláciu poistného plateného spotrebiteľom, pričom takého ustanovenia sú potom spod predmetu úpravy Smernice vylúčené a medzi takého ustanovenia patrí aj Dohoda o rozhodcovskom konaní a ustanovenia, týkajúce sa provízie finančných agentov, neobstojí, pretože z 19. odôvodnenia Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05. 04. 1993 uvedený záver nevyplýva. Z citovaného odôvodnenia Smernice nie je možné vyvodiť záver, že by posudzovanie platnosti rozhodcovskej doložky bolo vylúčené z právnej úpravy obsiahnutej v Smernici v prípade, že dodávateľom je poisťovňa.

Vzhľadom na to okresný súd zrušil rozhodcovský rozsudok arbitrážneho súdu a v zmysle § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodol o odložení jeho vykonateľnosti, pretože rozhodcovský rozsudok bol

zrušený aj z dôvodov § 40 ods. 1 písm. c) zák. č. 244/2002 Z. z. a po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku bude súd ďalej pokračovať vo veci za platenia peňažnej sumy 210,86 €. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa úspechu v konaní v súlade s § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "O. s. p.").

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie žalovaný. Namietal predovšetkým, že žalobkyňa v čase uzavretia poisťnej zmluvy sama pôsobila ako sprostredkovateľ poisťenia pre žalovaného, a teda zmluvu uzavrela ako podnikateľský subjekt - samostatne zárobkovo činná osoba, ktorej predmetom činnosti bolo práve uzatváranie poisťných zmlúv pre žalovaného; bola teda osobou, ktorá bola v danej oblasti uzatvárania poisťných zmlúv profesionálom a ktorá mala a musela mať aj v zmysle svojej zákonnej povinnosti perfektné informácie o všetkých podmienkach poisťnej zmluvy, Všeobecných zmluvných podmienok, a tým aj o rozhodcovskej doložke, pretože podľa zákona ona sama musela v pozícii sprostredkovateľa vedieť vysvetliť všetky tieto skutočnosti iným klientom, s ktorými sprostredkovala uzavretie poisťných zmlúv. Poukázal na povinnosti, ktoré jej boli uložené zákonom č. 340/2005 Z. z., ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora C/464/01 vo veci Johan Grüber proti BEI VAAG z 20. 01. 2005. V dôsledku všetkých týchto okolností podľa žalovaného predmetná poisťná zmluva nespĺňa definíciu spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka; žalobkyňa pri uzatváraní nemala postavenie spotrebiteľa, pretože konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti; uzatváranie poisťných zmlúv bolo predmetom jej podnikania a zo zákona mala povinnosť svojich klientov informovať aj o rozhodcovskej doložke. Zrušenia rozsudku okresného súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie sa domáhal vzhľadom na odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), e) a f) O.s.p.. Nesúhlasil so skutkovými zisteniami ani právnym posúdením veci zo strany okresného súdu, pretože jeho skutkové zistenia nemajú oporu v skutkovom stave a navyše okresný súd podľa jeho názoru porušil procesné predpisy, týkajúce sa dokazovania, čím porušil rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní a procesné práva žalovaného.

V odvolaní predovšetkým uviedol, že k porušeniu rovnosti aj k porušeniu procesných práv žalovaného došlo tým, že okresný súd si nespĺnil povinnosť podľa ustanovenia § 118 O.s.p. a ani nevykonal dokazovanie v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Okresný súd svoje závery o porušení rovnosti v rozhodcovskom konaní oprel o údajne chýbajúce všeobecné poisťné podmienky v spise rozhodcovského súdu. V zápisnici o pojednávaní pred okresným súdom sa nenachádza údaj o tom, ako súd vykonával dôkazy, t.j. či a ako vykonal dôkaz oboznámením sa so spisom rozhodcovského súdu a nenachádza sa v tejto zápisnici ani zmienka o tom, že by niečo malo chýbať v predmetnom spise rozhodcovského súdu. Len z rozsudku okresného súdu sa žalovaný dozvedel, že v spise rozhodcovského súdu malo niečo chýbať, pričom v dôsledku postupu okresného súdu mu nebola daná možnosť sa k tomu vyjadriť, resp. navrhnúť dôkazy, ktoré by túto skutočnosť vyvracali. Napadnutý rozsudok okresného súdu je preto podľa neho prekvapivý a nepreskúmateľný. Podľa jeho vedomostí boli všeobecné poisťné podmienky v rámci rozhodcovských konaní k dispozícii rozhodcovskému súdu v úplnom znení a to v každej možnej a existujúcej mutácii tak, aby mal rozhodcovský súd možnosť posúdiť každý jeden prípad. Túto skutočnosť, pokiaľ o nej vznikla pochybnosť, mohol žalovaný preukázať, avšak nebol mu na to daný priestor postupom okresného súdu, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa § 118 ods. 2 O.s.p. po vykonaní úkonov podľa ods. 1 predseda senátu podľa doterajšieho výsledku konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli; z obsahu zápisnice o pojednávaní vyplýva, že súd túto svoju procesnú povinnosť úplne opomenul. To malo vplyv na spôsob uplatnenia práva na právnu pomoc žalovaného a zapríčinilo, že rozhodnutie okresného súdu bolo nepredvídateľné. Okresný súd totiž neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia ostali sporné a teda z postupu súdu žalovaný nemohol vytušiť, že okresný súd zastáva ohľadom týchto skutkových tvrdení názory, ako sú prezentované v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a teda, že okresný súd nebude vychádzať z písomných listinných dôkazov. Rovnako okresný súd nevykonal listinné dôkazy spôsobom ustanoveným v Občianskom súdnom poriadku (vo vzťahu napr. k všeobecným poisťným podmienkam je to ustanovenie § 129 O.s.p.), keďže neprečítal listiny, resp. neoboznámil ich obsah a táto skutočnosť nevyplýva ani zo zápisnic o pojednávaní pred okresným súdom. Postupom okresného súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože okresný súd nevykonal dôkazy riadne a nebola mu daná možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. k sporným skutočnostiam. Z uvedených dôvodov boli porušené práva žalovaného na súdnu ochranu a bolo mu odňaté právo na prístup k súdu, právo na vyjadrenie sa

k vykonaným dôkazom; celé konanie je tak zmätočné, pretože aj napadnutý rozsudok sa opiera o tieto dôkazy. S tým úzko súvisí aj postup okresného súdu, ktorý porušil ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p. V doplnení odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu predložil žalovaný rozsudky Krajského súdu v Prešove.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu zotrvala na svojich vyjadreniach a právnych záveroch už uvedených pred prvostupňovým súdom a navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne. Uplatnila si trovy odvolacieho konania vo výške 68,46 € (60,07 € + 8,39 € za režijný paušál).

Krajský súd ako odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu bez nariadenia pojednávania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytkol prvostupňovému súdu jeho procesný postup a tú skutočnosť, že účastníkovi konania postupom súdu odňal konať pred súdom.

Súd opätovne vo veci vypočul splnomocneného právneho zástupcu žalobkyne, právny zástupca taktiež zaslal vo veci písomné vyjadrenie, pričom uviedol, že žalobca má záujem na to, aby všeobecný súd vyriešil spornú otázku o tom, či je žalovanému zaviazaný žalobca na nejaké plnenie, alebo nie a aby si žalovaný znova neuplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde, keďže z konečného rozhodnutia by bola rozhodcovská doložka naďalej platnou, pričom poukázal na platnú judikatúrou Európskeho súdneho dvora a judikatúrou súdov SR. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/404/2015 majú sudy aj po 31.03.2015 v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku riadne pokračovať bez ohľadu na to, či bol alebo nebol podaný návrh na začatie exekúcie. V písomnom vyjadrení uviedol aj ďalšie dôvody v zmysle ktorých žiada, aby vo veci bolo rozhodované.

Zástupkyňa žalovaného trvala na písomnom vyjadrení a tvrdila, že novelizáciou Exekučného poriadku prestáva rozhodcovský rozsudok účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Tento rozhodcovský rozsudok bol zrušený zo zákona, čiže nie je potrebné duplicitne ho rušiť, opätovne súdnym rozhodnutím. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má pasívnu legitimáciu. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného. V dôsledku účinnosti novely Exekučného poriadku - § 243d Exekučného poriadku žiadala žalobu zamietnuť ako bezdôvodnú, pretože účastníci sú bez právneho záujmu na rozhodnutí sporu. Predložila platnú judikatúrou súdov SR, ktoré podporujú tieto jej tvrdenia.

Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa výsluchom žalobkyne, so žalobným návrhom, osobitnými zmluvnými dojednaniaми č. 02/2008 k poisťnej zmluve, oznámením o zániku poistenia, návrhom na uzavretie poisťnej zmluvy, rozhodcovským rozsudkom sp. zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012, písomnými vyjadreniami účastníkov konania, prílohami k písomným vyjadreniam účastníkov konania, odvolaním žalovaného, prílohami odvolania, platnou judikatúrou, písomnými vyjadreniami účastníkov konania a to žalovaného zo dňa 18.10.2015 a žalobcu zo dňa 13.11.2015, ilustráciou na exekučnom oddelení tunajšieho súdu pričom zistil, že žalovaný uzatvoril so žalobcom poisťnú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX dňa XX.XX.XXXX, pričom k zániku poisťného vzťahu došlo dňa XX.XX.XXXX na základe listu žalovaného zo dňa 23.03.2011, ktorým bola predmetná poisťná zmluva zo strany žalovaného zrušená. Žalovaný návrhom na začatie konania o zaplatenie 210,86 Eur zo dňa 04.01.2012 podanom na Arbitrážnom súde Košice, so sídlom na Alžbetinej ulici č. 41 si uplatnil pohľadávku vo výške 210,86 Eur s prísl., ktorá mala pozostávať z nezaplatenej pohľadávky podľa časti 17 predložených poisťných podmienok a mala vzniknúť z poistenia uzatvoreného medzi žalobcom a žalovaným. Podľa časti 17 odst. 7a Všeobecných poisťných podmienok uzavretých medzi žalobcom a žalovaným vznikla podpisom poisťnej zmluvy poisťovní voči poisťníkovi osobitná pohľadávka vo výške podľa vyplatenej provízie sprostredkovateľovi poistenia. Rozsudkom Rozhodcovského arbitrážneho súdu v Košiciach pod sp. zn. 3C/3036/2012 zo dňa 19.01.2012 bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť sumu vo výške 210,86 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,- Eur. Príslušnosť rozhodcovského súdu bola daná na základe rozhodcovskej doložky uvedenej v časti XV. Všeobecných poisťných podmienok, ktorá vyžaduje od žalobcu, aby všetky spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, ako aj s poukazom na Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007 tvoriaceho súčasť Všeobecných poisťných podmienok obsahujúcich vyhlásenie účastníkov konania, že podpisom vyjadrujú svoju vôľu, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti sa podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti Všeobecných poisťných podmienok s tým, že obe zmluvné strany toto dojednanie chápu ako

rozhodcovskú doložku. Zo spisu rozhodcovského súdu vyplýva, že žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok dňa 28.06.2013 a žalobu o zrušenie tohto rozhodcovského rozsudku podala na tunajšom súde dňa 12.07.2013. Žalobkyňa teda podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku. Súd sa zaoberal taktiež otázkou svojej miestnej príslušnosti na konanie o žalobe žalobkyne. V ďalšom žalobca trval na podanom žalobnom návrhu uviedol, že má právny záujem na rozhodnutí vo veci, naopak žalovaný tvrdil, že v dôsledku novely Exekučného poriadku a to § 243d Exekučného poriadku prestal rozhodcovský rozsudok účastníkov zaväzovať a nie je potrebné duplicitne ho rušiť opätovne súdnym rozhodnutím.

Z ustanovenia § 88 ods. 2 veta posledná O.s.p., na konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku je však vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania; ak je navrhovateľom spotrebiteľ, je na konanie príslušný súd v obvode, ktorého má bydlisko.

Ide v tomto prípade o výlučnú miestnu príslušnosť, pričom priamo zo zákona je vylúčená všeobecná miestna príslušnosť a tiež miestna príslušnosť daná na výber, pričom vychádzajúc zo skutkového stavu tvrdeného žalobkyňou v žalobe, ako aj z právnej argumentácie oboch účastníkov konania súd nemal pochybnosti v tom, že ide o súdny spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a žalobkyňa vystupuje v konaní ako spotrebiteľ. Žalobkyňa teda podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na miestne príslušnom súde.

Podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy.

Podľa § 40 ods. 1 písm. g/ citovaného zákona o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17).

Podľa § 40 ods. 1 písm. j/ citovaného zákona o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 41 ods. 1 citovaného zákona, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkov rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Súd mal preto nepochybne za to, že žaloba bola podaná na miestne príslušnom súde a v príslušnej lehote. Príslušnosť rozhodcovského súdu bola daná na základe rozhodcovskej doložky, s poukazom na Osobitné zmluvné dojednania č. 02/2008 tvoriace súčasť Všeobecných poisťných podmienok obsahujúce vyhlásenie účastníkov konania, že podpisom vyjadrujú svoju vôľu, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, prakticky a rýchlosti sa podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti Všeobecných poisťných podmienok s tým, že obe zmluvné strany toto dojednanie chápu ako rozhodcovskú doložku.

Podľa § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonať rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 40 písm. a/ a c/, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Z vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že podľa časti XV. Všeobecných poistných podmienok žalovaného sa poisťovňa a poisťník dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Citované znenie Všeobecných poistných podmienok účastníci konania v priebehu konania nepredložili, a tieto nemal k dispozícii ani rozhodcovský súd.

Osobitné zmluvné dojednania č. 02/2008 obsahujú dohodu účastníkov poistnej zmluvy o tom, že sa podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto VPP.

Súd posudzoval poistnú zmluvu, ktorú uzavreli účastníci konania ako zmluvu spotrebiteľskú.

Podľa § 52 ods. 1 O.Z., spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 O.Z., ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 O.Z., dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 O.Z., spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1 O.Z., spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 O.Z., za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 O.Z., ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ O.Z., za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 5 O.Z., neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa čl. 3 ods. 1 Smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavky dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 ods. 2 Smernice, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Podľa čl. 3 ods. 3 Smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa Prílohy Smernice k podmienkam uvedeným v čl. 3 ods. 3 k zoznamu podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé, patrí neposkytnúť spotrebiteľovi právo, alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu, alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom, alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah malo spočívať na inej zmluvnej strane (príloha ods. 1, písm. q/).

Podľa Rozsudku Európskeho súdneho dvora vo veci Oceáno Grupo Editoriál zo dňa 27.06.2000, C-240/1998 až C-244/98, ZD.s I-4941 systém ochrany zavedený Smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom, alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom, alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah.

Súd bol toho názoru, že v prípade dojednania č. 02/2008 k poisťnej zmluve č. XXXXXXXXXXXX v čl. 3, kde bolo dohodnuté, že poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojím podpisom samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto VPP a toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku, ktoré osobitné dojednanie je opatrené podpisom žalobkyne, potom dospel k záveru, že ide o nekalú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, nakoľko nemožno ju považovať na individuálne dojednanú, keďže išlo o vopred pripravené tlačivo, ktoré je určené pre množstvo cieľových spotrebiteľov a v prípade rozhodcovského konania ide o právny inštitút občanom bez právnického vzdelania, väčšinou neznámy a uplatňovaný len v nepatrnom rozsahu, pritom však s ďalekosiahlymi procesnými dôsledkami. Žalobkyňa nemala žiadne informácie ohľadne významu a následkoch dojednania rozhodcovskej doložky a poskytnutie takejto informácie, ani v najmenšom rozsahu sa nemohlo uskutočniť vzhľadom k tomu, že ani sprostredkovatelia poistenia, ktorou bola aj žalobkyňa, nemali vedomosti o obsahu tohto pojmu, čo vyplýva z výpovede žalobkyne. Nebolo zo strany žalovaného preukázané, že by tento pri ich zaškoľovaní a poučení postupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a zabezpečil ich náležitú odbornú zdatnosť.

Dôvodom , pre ktorý súd zrušil rozhodcovský rozsudok je ten, že zistil, že arbitrážny súd v rozhodcovskom rozsudku skonštatoval, že z písomného poverenia žalobcu zo dňa 01.01.2009, resp. z časti XV. predložených poisťných podmienok vyplýva, že poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov Arbitrážny súd Košice. Z obsahu spisového materiálu ohľadom konania pred rozhodcovským orgánom súd zistil, že v ňom nie sú obsiahnuté všeobecné poisťné podmienky časť XV., a preto vôbec nie je zrejme akým spôsobom bol určený na prejednanie tohoto sporu práve Arbitrážny súd Košice, nie je zrejme, či tento vôbec sa oboznámil s časťou XV. Všeobecných poisťných podmienok, keďže tieto neboli obsiahnuté v spisovom materiáli. Závažným spôsobom tým bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. . Je zrejme, že rozhodca poznal znenie časti XV. VPP z iných konaní, to však len preukazuje tú skutočnosť, že rozhodca nepostupoval nestranné, ale rutinne, zľahčujúco a so zámerom ukončiť čo najväčší počet vecí bez toho, aby sa každej veci venoval s náležitou pozornosťou. Išlo o zrejme porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, keď rozhodca konal na základe poverenia jednej strany bez toho, aby zhromažďoval a vyhodnocoval dôkazy produkované oboma stranami.

O nerovnom postavení účastníkov konania v rámci rozhodcovského konania svedčí aj to, že rozhodcovský súd konal na základe návrhu na začatie konania, v ktorom sú citované Všeobecné poisťné podmienky účinné od 01.01.2010 alebo od 01.01.2011, avšak k uzavretiu poisťnej zmluvy došlo XX.XX.XXXX, kedy ešte uvedené Všeobecné poisťné podmienky nemohli platiť, s čím sa konajúci rozhodcovský súd v rozhodnutí vôbec nevysporiadal. Ohľadom námietky žalovaného, že žalobkyňa bola na základe zmluvy o sprostredkovaní sprostredkovateľkou poistenia pre žalovaného, o čom predložila ako dôkazový materiál sprostredkovateľskú zmluvu, ktorú uzavrela žalobkyňa so žalovaným 11.11.2008. Súd bol toho názoru, že v tomto prípade neposudzoval vzťah vyplývajúci zo zmluvy o sprostredkovaní, ale vzťah medzi žalobkyňou ako spotrebiteľkou, ktorá uzavrela poisťnú zmluvu so žalovaným ako dodávateľom služby, pričom túto poisťnú zmluvu uzatvorila ako poisťník pre osobu poisteného svojho

syna A. Q. pod č. 4XXXXXXXXX, pričom išlo o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom a takto ho aj súd posúdil.

Súd teda vzhľadom na to, že jeden z účastníkov rozhodcovského konania popieral platnosť rozhodcovskej zmluvy a súd túto rozhodcovskú zmluvu považoval za neplatnú, ako aj vzhľadom na to, že bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, súd podľa § 40 ods. 1 písm. c/ a g/ zákona č. 244/2002 Z.z. zrušil Rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.01.2012 sp. zn. 3C/3036/2012. Žalovaný uvádzal, že podľa Smernice sú poisťné zmluvy spomedzi spotrebiteľských zmlúv výnimočné v tom, že niektoré zmluvné podmienky dohodnuté medzi poisťovňou a spotrebiteľom ovplyvňujú kalkuláciu poisťného plateného spotrebiteľom, pričom takéto ustanovenia sú potom spod predmetu úpravy vylúčené. Medzi takéto ustanovenia patrí dohoda o rozhodcovskom konaní a ustanovenia týkajúce sa provízie finančných agentov. Z devätnásteho odôvodnenia Smernice rady 93/13/EHS vyplýva, že na jej účely sa hodnotenie nekalého charakteru netýka podmienok, ktoré popisujú hlavný predmet zmluvy, ani vzťah kvalita a cena tovaru alebo dodávaných služieb. Hlavný predmet zmluvy a vzťah cena a kvalita môže byť napriek tomu braný do úvahy pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok. Ďalej zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú, alebo popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takémuto hodnoteniu, pokiaľ sa tieto obmedzenia neberú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom.

Z uvedeného teda vyplýva, že pri poisťných zmluvách vzťah kvality a ceny dodaných služieb nemôžu byť predmetom hodnotenia nekalého charakteru zmluvných podmienok. Z citovaného odôvodnenia Smernice nie je možné vyvodiť záver, že by posudzovanie platnosti rozhodcovskej doložky bolo vylúčené z právnej úpravy obsiahnutej v Smernici 93/13/EHS v prípade, že dodávateľom je poisťovňa.

Vzhľadom na to súd zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, Alžbetina 41 a v zmysle § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodol o odložení jeho vykonateľnosti, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol zrušený aj z dôvodov § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. a po právoplatnosti rozhodnutia o zrušení rozhodcovského rozsudku bude súd ďalej pokračovať vo veci zaplatenia peňažnej sumy 210,86 Eur.

Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku, exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Súd bol toho názoru, že prijatím uvedenej novely exekučného poriadku nedošlo k zániku predmetu konania a uvedené ustanovenie má vplyv na exekučné konania vedené na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, avšak vec je potrebné prejednať a posúdiť z hľadiska právnej istoty účastníkov konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p. , súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

Súd rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov právneho zastupovania v plnej výške , pričom o výške rozhodne samostatným uznesením.

Súd rozhodol ďalej o trovách konania podľa § 148 ods. 1 O.s.p. štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

Štátu vzniklo právo na náhradu trov konania vo výške 331,50 Eur za zaplataenie súdneho poplatku z návrhu podľa položky 3 písm.c) Zákona č. 71/1992 Z.z. o súdnych poplatkoch.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, Ulica Dr. Herza 14, Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v dvoch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu , ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods. 1 súd rozhodnutie zruší, len ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
- i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
- j) bol odvolacím súdom schválený zmier.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.